

Prawo handlowe i gospodarcze. Pytania. Kazusy. Tablice. Testy online

Wydanie 6.

Przejdź do produktu na ksiegarnia.beck.pl

Część A. Pytania egzaminacyjne

Rozdział I. Podstawowe wiadomości z zakresu prawa gospodarczego publicznego

Pytanie I. Co to jest publiczne prawo gospodarcze?

Prawo publiczne, jak wskazuje sama jego nazwa, to prawo, które dotyczy interesu publicznego, czyli dotyczącego określonej, większej grupy ludzi, a nie poszczególnych jednostek. Prawo takie cechuje nierównorzędność podmiotów. Z kolei publiczne prawo gospodarcze to prawo dotyczące działalności gospodarczej, czyli różnych rodzajów działań podejmowanych przez człowieka mających na celu zaspokajanie potrzeb ludzkich. Prawo takie obowiązuje nie tylko podmiot wykonujący działalność gospodarczą, ale i każdego człowieka, chociaż zawiera przede wszystkim regulacje dotyczące przedsiębiorców.

Należy pamiętać, że w odróżnieniu od **prawa gospodarczego prywatnego** (jest to prawo dotyczące stosunków między podmiotami prywatnymi, czyli osobami fizycznymi, prawnymi czy jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej) **prawo publiczne definiuje** funkcje państwa w gospodarce, określa swobodę działalności gospodarczej i precyzuje definicję obrotu gospodarczego w stosunkach między państwem a przedsiębiorcami.

Od prawa gospodarczego publicznego należy odróżnić także **prawo handlowe**, które charakteryzuje się tym, że jest rodzajem prawa prywatnego i reguluje obrót gospodarczy (czyli dokonywanie czynności handlowych) między podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą.

Pytanie 2. Jakie znasz źródła prawa gospodarczego publicznego?

Do najważniejszych źródeł zaliczamy:

- 1) Konstytucję RP;
- 2) prawo Unii Europejskiej;
- 3) Kodeks cywilny;
- 4) ustawę – Prawo przedsiębiorców;
- 5) ustawę o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy;
- 6) Kodeks spółek handlowych;
- 7) Prawo upadłościowe;
- 8) Prawo restrukturyzacyjne;
- 9) ustawę o fundacjach;
- 10) ustawę o stowarzyszeniach;
- 11) ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym;
- 12) ustawę o wydawaniu „Monitora Sądowego i Gospodarczego”;
- 13) ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji;
- 14) ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów;
- 15) ustawę o doręczeniach elektronicznych.

Pytanie 3. Jakie znasz najważniejsze zasady prawa gospodarczego publicznego?

Do najważniejszych zasad prawa gospodarczego należą:

- 1) zasada wolności gospodarczej – podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach;
- 2) zasada ochrony własności (art. 21 ust. 1 Konstytucji RP);
- 3) zasada praworządności – oznacza, że organy administracji publicznej działają na podstawie i w granicach prawa;
- 4) zasada ochrony sądowej;
- 5) zasada proporcjonalności – wszelkie środki, które ingerują w swobody jednostek, powinny być proporcjonalne do zamierzonego celu (art. 31 Konstytucji RP i art. 5 TUE);
- 6) zasada pomocniczości – inicjatywa gospodarcza jest w rękach obywateli, a państwo ma jedynie pomagać w prowadzeniu działalności gospodarczej;
- 7) zasada wolności konkurencji;
- 8) zasada równości w sferze gospodarczej (art. 32 ust. 2 Konstytucji RP);
- 9) zasada społecznej gospodarki rynkowej (art. 20 Konstytucji RP, art. 3 TUE);
- 10) zasada szybkości postępowania – organy działają w sprawach związanych z wykonywaniem działalności gospodarczej wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do ich załatwienia;

- 11) zasada współdziałania organów – w toku postępowania organy współdziałają ze sobą w zakresie niezbędnym do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes przedsiębiorców oraz sprawność postępowania, przy pomocy środków adekwatnych do charakteru, okoliczności i stopnia złożoności sprawy;
- 12) zasada rozsądnych terminów dla przedsiębiorcy – organ, wyznaczając przedsiębiorcy termin na dokonanie określonej czynności, uwzględni czas niezbędny do jej wykonania, ważny interes publiczny oraz słuszny interes tego przedsiębiorcy;
- 13) zasada „co nie jest prawem zabronione, jest dozwolone” – przedsiębiorca może podejmować wszelkie działania, z wyjątkiem tych, których zakazują przepisy prawa. Przedsiębiorca może być obowiązany do określonego zachowania tylko na podstawie przepisów prawa;
- 14) zasada domniemania uczciwości przedsiębiorcy – organ kieruje się w swoich działaniach zasadą zaufania do przedsiębiorcy, zakładając, że działa on zgodnie z prawem, uczciwie oraz z poszanowaniem dobrych obyczajów;
- 15) zasada przyjaznej interpretacji przepisów – jeżeli przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te co do zasady są rozstrzygane na korzyść przedsiębiorcy, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ;
- 16) zasady pogłębiania zaufania, proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania – organ prowadzi postępowanie w sposób budzący zaufanie przedsiębiorców do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania;
- 17) zasada odpowiedzialności urzędników za naruszenie prawa – funkcjonariusze publiczni ponoszą odpowiedzialność za naruszenie prawa spowodowane ich działaniem lub zaniechaniem na zasadach określonych w odrębnych przepisach;
- 18) zasada pewności prawa – organ bez uzasadnionej przyczyny nie odstępuje od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym;
- 19) zasada udzielania informacji – organ, w zakresie swojej właściwości, udziela przedsiębiorcy informacji o warunkach podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej.

Pytanie 4. Na czym polegają zasady wolności i równości gospodarczej?

Jest to **wolność w zakresie podejmowania, prowadzenia czy zakończenia wykonywania działalności gospodarczej** (art. 20 i 22 Konstytucji RP).

Zgodnie z art. 2 PrPrzed podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach. Organ nie może żądać ani uzależniać swojego rozstrzygnięcia od przedłożenia dokumentów w formie oryginału, poświadczonej kopii lub poświadczonego tłumaczenia, chyba że obowiązek taki wynika z przepisów prawa.

Pytanie 5. Jakie organy stanowią administrację gospodarczą?

Administracja gospodarcza dzieli się na:

- 1) **administrację rządową szczebla centralnego**; administrację taką stanowią: Rada Ministrów, poszczególni ministrowie (szczególnie minister właściwy do spraw gospodarki czy minister właściwy do spraw finansów publicznych), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, Prezes Urzędu Zamówień Publicznych;
- 2) **administrację rządową szczebla terytorialnego**; stanowią ją np.: wojewoda, dyrektor izby administracji skarbowej, naczelnicy urzędów skarbowych, wojewódzki inspektor inspekcji handlowej, komendant wojewódzki Policji;
- 3) **samorząd terytorialny** (gmina, powiat, województwo);
- 4) **agencje**;
- 5) **organy UE** (Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski).

Pytanie 6. Czym jest samorząd zawodowy i gospodarczy?

Zgodnie z art. 17 ust. 1 Konstytucji RP **samorządy zawodowe** reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytych wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony mogą być tworzone w drodze ustawy. Organizacje samorządu mają na celu reprezentację osób wykonujących zawody zaufania publicznego wobec obywateli i ich organizacji, jak również w stosunkach z organami państwa oraz zapewnienie należytego wykonywania tych zawodów, w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony. Do takich samorządów należą np. adwokaci czy radcowie prawni.

Z kolei kwestie dotyczące **samorządu gospodarczego** regulują ustawy o rzemiośle, izbach gospodarczych, izbach rolniczych czy o samorządzie zawodowym niektórych przedsiębiorców, np. adwokatów.

Pytanie 7. Podaj pojęcie działalności gospodarczej. Czy pojęcie to stosuje się do działalności rolniczej?

Zgodnie z art. 3 PrPrzed działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. **Przepisów Prawa przedsiębiorców nie stosuje się do:**

- 1) działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego;
- 2) wynajmowania przez rolników pokoi, sprzedaży posiłków domowych i świadczenia w gospodarstwach rolnych innych usług związanych z pobytem turystów;
- 3) wyrobu wina przez producentów wina w rozumieniu art. 2 pkt 23 ustawy z 2.12.2021 r. o wyrobach winiarskich (Dz.U. z 2022 r. poz. 24) będących rolnikami wyrabiającymi mniej niż 100 hektolitrow wina w roku winiarskim wyłącznie z winogron pochodzących z własnych upraw winorośli;
- 4) działalności rolników w zakresie sprzedaży, o której mowa w art. 20 ust. 1c ustawy z 26.7.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych;
- 5) działalności prowadzonej przez koła gospodyń wiejskich na podstawie ustawy z 9.11.2018 r. o kołach gospodyń wiejskich, które spełniają warunki, o których mowa w art. 24 ust. 1 tej ustawy.

Pytanie 8. Jak definiuje pojęcie przedsiębiorcy ustawa – Prawo przedsiębiorców, a jak Kodeks cywilny?

Zgodnie z KC (art. 43¹ KC) przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1 KC, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Natomiast według ustawy – Prawo przedsiębiorców przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (ale nie spółkę cywilną).

Pytanie 9. Zdefiniuj mikro-, małego i średniego przedsiębiorcę.

Za mikroprzedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:

- 1) zatrudniał średniorocznie mniej niż 10 pracowników oraz
- 2) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych nieprzekraczający równowartości w złotych 2 mln euro lub sumy

aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat nie przekroczyły równowartości w złotych 2 mln euro.

Za **małego przedsiębiorcę** uważa się przedsiębiorcę, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:

- 1) zatrudniał średniorocznie mniej niż 50 pracowników oraz
- 2) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych nieprzekraczający równowartości w złotych 10 mln euro lub sumy aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat nie przekroczyły równowartości w złotych 10 mln euro.

Za **średniego przedsiębiorcę** uważa się przedsiębiorcę, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:

- 1) zatrudniał średniorocznie mniej niż 250 pracowników oraz
- 2) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych nieprzekraczający równowartości w złotych 50 mln euro lub sumy aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat nie przekroczyły równowartości w złotych 43 mln euro.

Średnioroczne zatrudnienie określa się w przeliczeniu na pełne etaty, nie uwzględniając pracowników przebywających na urloпах macierzyńskich, urloпах na warunkach urlopu macierzyńskiego, urloпах ojcowskich, urloпах rodzicielskich i urloпах wychowawczych, a także zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego. W przypadku gdy przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą krócej niż rok, jego średnioroczne zatrudnienie określa się na podstawie danych za ostatni okres udokumentowany przez przedsiębiorcę.

Pytanie 10. Jak definiujemy osobę zagraniczną oraz przedsiębiorcę zagranicznego? Jak wygląda prowadzenie działalności gospodarczej przez osobę zagraniczną?

Zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy z 6.3.2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 470 ze zm.) przez pojęcie „**osoba zagraniczna**” rozumie się:

- 1) osobę fizyczną nieposiadającą obywatelstwa polskiego;
- 2) osobę prawną z siedzibą za granicą;
- 3) jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną posiadającą zdolność prawną, z siedzibą za granicą.

Z kolei **przedsiębiorca zagraniczny** to osoba zagraniczna wykonująca działalność gospodarczą za granicą oraz obywatel polski wykonujący działalność gospodarczą za granicą.

Osoby zagraniczne z państw członkowskich mogą podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na takich samych zasadach jak obywatele polscy.

Obywatele innych państw, którzy np.:

- 1) posiadają w Rzeczypospolitej Polskiej:
 - a) zezwolenie na pobyt stały,
 - b) zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej,
 - c) zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 144, 151 ust. 1, art. 159 ust. 1 lub art. 186 ust. 1 pkt 3, 4 i 7 ustawy z 12.12.2013 r. o cudzoziemcach,
 - d) status uchodźcy,
 - e) ochronę uzupełniającą,
 - f) zgodę na pobyt ze względów humanitarnych lub zgodę na pobyt tolerowany,
 - g) zezwolenie na pobyt czasowy i pozostają w związku małżeńskim zawartym z obywatelem polskim zamieszkałym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - h) zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania działalności gospodarczej, udzielone ze względu na kontynuowanie prowadzonej już działalności gospodarczej na podstawie wpisu do CEIDG;
 - 2) korzystają w Rzeczypospolitej Polskiej z ochrony czasowej;
 - 3) posiadają ważną Kartę Polaka;
 - 4) są członkami rodziny, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 14.7.2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, dołączającymi do obywateli państw, o których mowa w art. 4 ust. 1 ZUPU, lub przebywającymi z nimi;
 - 5) przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 2 lub art. 206 ust. 1 pkt 2 ustawy z 12.12.2013 r. o cudzoziemcach lub na podstawie umieszczonego w dokumencie podróży odcisku stempla, który potwierdza złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, jeżeli bezpośrednio przed złożeniem wniosku byli uprawnieni do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c i g ZUPU;
 - 6) są uczestnikami organizowanych lub współorganizowanych przez podmioty, o których mowa w art. 3 ustawy z 25.2.2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, programów wsparcia dla cudzoziemców w zakresie podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
- mogą podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na takich samych zasadach jak obywatele polscy.

Inne osoby zagraniczne mają prawo do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej wyłącznie w formie spółki komandytowej, spółki komandytowo-akcyjnej, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, prostej spółki akcyjnej i spółki akcyjnej, a także do przystępowania do takich spółek oraz obejmowania bądź nabywania ich udziałów lub akcji, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

Pytanie II. Na czym polega tzw. działalność nieewidencjonowana?

Nie stanowi działalności gospodarczej działalność wykonywana przez osobę fizyczną, której przychód należny z tej działalności nie przekracza w żadnym miesiącu 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia, o którym mowa w ustawie z 10.10.2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 2207 ze zm.), i która w okresie ostatnich 60 miesięcy nie wykonywała działalności gospodarczej. Przez przychód należny rozumie się kwoty należne, choćby nie zostały faktycznie otrzymane, po wyłączeniu wartości zwróconych towarów, udzielonych bonifikat i skont. W 2022 r. kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę wynosi 3010 zł.

Taka osoba może jednak złożyć wniosek o wpis do CEIDG. Działalność ta staje się działalnością gospodarczą z dniem określonym we wniosku. Jeżeli natomiast przychód należny z działalności przekroczył w danym miesiącu wysokość określoną powyżej, działalność ta staje się działalnością gospodarczą, począwszy od dnia, w którym nastąpiło przekroczenie wysokości. W takim przypadku osoba wykonująca działalność gospodarczą składa wniosek o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej w terminie 7 dni od dnia, w którym nastąpiło przekroczenie wysokości.

Powyższe przepisy nie mają zastosowania do działalności wykonywanej w ramach umowy spółki cywilnej.

Pytanie I2. Czym jest ulga na start?

Zgodnie z art. 18 PrPrzed przedsiębiorca będący osobą fizyczną, który podejmuje działalność gospodarczą po raz pierwszy albo podejmuje ją ponownie po upływie co najmniej 60 miesięcy od dnia jej ostatniego zawieszenia lub zakończenia i nie wykonuje jej na rzecz byłego pracodawcy, na rzecz którego przed dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej w bieżącym lub w poprzednim roku kalendarzowym wykonywał w ramach stosunku pracy lub spółdzielczego stosunku pracy czynności wchodzące w zakres wykonywanej działalności gospodarczej, nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez okres 6 miesięcy od dnia podjęcia dzia-

łałności gospodarczej (nie ma to zastosowania do przedsiębiorców spełniających warunki określone w art. 5a ustawy z 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników). Przedsiębiorca może zrezygnować z tego uprawnienia przez dokonanie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych.

Pytanie 13. Jaką formę prawną może w wyniku przekształcenia przyjąć przedsiębiorca będący osobą fizyczną?

Przedsiębiorca będący osobą fizyczną, wykonujący we własnym imieniu działalność gospodarczą, **może być przekształcony w spółkę kapitałową** na zasadach określonych w KSH. Ponadto przedsiębiorca będący osobą fizyczną, a wykonujący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (przez umowę spółki wspólnicy zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego przez działanie w sposób oznaczony, w szczególności przez wniesienie wkładów), może zgodnie z art. 26 § 4–6 KSH **przekształcić spółkę cywilną w spółkę jawną**. Umowa spółki jawnej nie może być zawarta przy wykorzystaniu wzorca umowy. Przekształcenie wymaga zgłoszenia do sądu rejestrowego przez wszystkich wspólników. Przed zgłoszeniem do KRS wspólnicy muszą dostosować umowę spółki do przepisów o umowie spółki jawnej.

Zgłoszenie spółki jawnej do sądu rejestrowego powinno zawierać:

- 1) firmę, siedzibę i adres spółki;
- 2) przedmiot działalności spółki;
- 3) nazwiska i imiona albo firmy (nazwy) wspólników oraz adresy wspólników albo ich adresy do doręczeń albo adresy do doręczeń elektronicznych;
- 4) nazwiska i imiona osób, które są uprawnione do reprezentowania spółki, i sposób reprezentacji.

Każdy wspólnik ma prawo i obowiązek zgłoszenia spółki jawnej do rejestru. Z chwilą wpisu do KRS spółka cywilna staje się spółką jawną. Spółce tej przysługują wszystkie prawa i obowiązki stanowiące majątek wspólny wspólników.

Pytanie 14. Na czym polega instytucja zawieszenia działalności przez przedsiębiorcę?

Zgodnie z art. 22 i nast. PrPrzed **przedsiębiorca niezatrudniający pracowników może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej** na zasadach określonych w tej ustawie, z uwzględnieniem przepisów dotyczących ubezpieczeń społecznych. Z takiego uprawnienia może skorzystać również przedsiębiorca zatrudniający wyłącznie pracowników przebywających na urlopie macierzyńskim, urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie wychowawczym lub urlopie rodzicielskim

niełączących korzystania z urlopu rodzicielskiego z wykonywaniem pracy u pracodawcy udzielającego tego urlopu. W przypadku zakończenia korzystania z urlopów lub złożenia przez pracownika wniosku dotyczącego łączenia korzystania z urlopu rodzicielskiego z wykonywaniem pracy u pracodawcy udzielającego tego urlopu pracownik ma prawo do wynagrodzenia jak za przestój, określonego przepisami prawa pracy, do zakończenia okresu zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej.

Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą jako wspólnik spółki cywilnej oraz poza tą spółką może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej w jednej z tych form. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą jako wspólnik w więcej niż jednej spółce cywilnej może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej w jednej lub kilku takich spółkach. W przypadku wykonywania działalności gospodarczej w spółce cywilnej zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej jest skuteczne pod warunkiem jej zawieszenia przez wszystkich wspólników.

Długość okresu, na jaki można zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej, jest uzależniona od tego, do jakiego rejestru wpisany jest przedsiębiorca:

- 1) przedsiębiorca wpisany do CEIDG może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na czas nieokreślony albo określony, nie krótszy jednak niż 30 dni;
- 2) przedsiębiorca wpisany do rejestru przedsiębiorców KRS może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres od 30 dni do 24 miesięcy.

Należy pamiętać, że jeżeli okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej obejmuje wyłącznie pełny miesiąc lutego danego roku kalendarzowego, za minimalny okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przyjmuje się liczbę dni miesiąca lutego przypadającą w danym roku kalendarzowym. Do obliczania okresu zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej oraz wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następują na wniosek przedsiębiorcy, chyba że przepis odrębny stanowi inaczej.

Okres zawieszenia rozpoczyna się:

- 1) od dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej i trwa do dnia wskazanego w tym wniosku albo do dnia wskazanego we wniosku o wznowienie wykonywania działalności gospodarczej, albo do dnia ustanowienia zarządu sukcesyjnego – w przypadku przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG;
- 2) od dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej, nie wcześniej niż w dniu złożenia wniosku, i trwa do dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej, który nie może być wcześniejszy niż dzień złożenia wniosku – w przypadku przedsiębiorcy wpisanego do rejestru przedsiębiorców KRS.

Zarówno moment zawieszenia, jak i moment wznowienia wykonywania działalności gospodarczej należą do swobodnego uznania przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 24 ust. 3 PrPrzed w przypadku przedsiębiorcy wpisanego do rejestru przedsiębiorców KRS okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie może rozpocząć się wcześniej niż w dniu złożenia wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej i trwa do dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej, który nie może być wcześniejszy niż dzień złożenia wniosku. Wniosek o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej może być złożony w dowolnym momencie trwania zawieszenia, niezależnie od tego, czy wykonywanie działalności zostało zawieszona na czas określony, czy też nieokreślony, w tym także przed upływem wskazanego w ustawie minimalnego okresu zawieszenia. Treść art. 24 ust. 3 PrPrzed, który zastrzega, że w przypadku przedsiębiorcy wpisanego do rejestru przedsiębiorców KRS wskazany we wniosku dzień zawieszenia albo wznowienia działalności gospodarczej nie może być wcześniejszy niż dzień złożenia wniosku, a także brak analogicznego zastrzeżenia w przypadku przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG, sugerują, że wniosek o wpis informacji o zawieszeniu albo wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej może być złożony po dniu, w którym przedsiębiorca faktycznie zawiesił albo wznowił wykonywanie działalności gospodarczej.

Wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej oraz o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej w przypadku przedsiębiorców podlegających obowiązkowi wpisu do CEIDG następuje na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Zgodnie z art. 19 CEIDGU w ewidencji dopisuje się do wpisu przedsiębiorcy informację o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę, począwszy od dnia następującego po upływie ostatniego dnia okresu zawieszenia wskazanego we wniosku o zawieszenie działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 24 ust. 1 PrPrzed, chyba że przedsiębiorca złoży wniosek o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej wskazujący inny dzień. W przypadku ustanowienia zarządu sukcesyjnego wpisowi z urzędu do CEIDG podlega informacja o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę, począwszy od dnia następującego po dniu ustanowienia zarządu sukcesyjnego. Z kolei wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej oraz o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej w przypadku przedsiębiorców podlegających obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców KRS następuje na podstawie przepisów o Krajowym Rejestrze Sądowym.

Zgodnie z art. 20d KRSU w przypadku niezłożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej przed upływem okresu 24 miesięcy od dnia zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej będzie następował przez automatyczne zamieszczenie jej w rejestrze przedsiębiorców w dniu kolejnym

po upływie okresu 24 miesięcy od dnia zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. Należy przy tym pamiętać, że w przypadku niezłożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej przed upływem okresu 24 miesięcy od dnia złożenia wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej sąd wszczyna postępowanie, o którym mowa w art. 24 KRSU (postępowanie przymuszające).

Pytanie 15. Jakie są skutki zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej?

W okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca nie może wykonywać działalności gospodarczej i osiągać bieżących przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej. Jednak w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca:

- 1) może wykonywać wszelkie czynności niezbędne do zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów, w tym rozwiązywania zawartych wcześniej umów;
- 2) może przyjmować należności i jest obowiązany regulować zobowiązania powstałe przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej;
- 3) może zbywać własne środki trwałe i wyposażenie;
- 4) ma prawo albo obowiązek uczestniczyć w postępowaniach sądowych, postępowaniach podatkowych i administracyjnych związanych z działalnością gospodarczą wykonywaną przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej;
- 5) wykonuje wszelkie obowiązki nakazane przepisami prawa;
- 6) może osiągać przychody finansowe, także z działalności prowadzonej przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej;
- 7) może zostać poddany kontroli na zasadach przewidzianych dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą;
- 8) może powołać albo odwołać zarządcę sukcesyjnego, o którym mowa w ustawie z 5.7.2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 170 ze zm.).

Przedsiębiorca wpisany do CEIDG, który spełnia warunki, o których mowa w art. 22 PrPrzed, może złożyć wniosek o zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej na zasadach określonych poniżej. Przedsiębiorca zawieszający wykonywanie działalności gospodarczej składa wniosek o zmianę wpisu. **Wniosek składa za pomocą formularza elektronicznego bądź osobiście** w dowolnym urzędzie lub wysyła **przesyłką rejestrowaną**. Wniosek o zmianę wpisu w przedmiocie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej powinien zawierać następujące dane:

- 1) imię i nazwisko przedsiębiorcy, numer PESEL, o ile taki posiada, oraz datę urodzenia, o ile nie posiada numeru PESEL;

- 2) dodatkowe określenia, które przedsiębiorca włącza do firmy, o ile przedsiębiorca takich używa;
- 3) numer identyfikacyjny REGON przedsiębiorcy, o ile taki posiada;
- 4) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy, o ile taki posiada, oraz informacje o jego unieważnieniu lub uchyleniu.

Wniosek nie podlega opłacie. Jest on badany pod kątem poprawności (art. 10, z wyjątkiem ust. 2 pkt 3–6 CEIDGU).

Zgodnie z art. 20c ust. 3 KRSU wnioski o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej oraz wnioski o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej są zwolnione z opłat sądowych. Wpisy dokonane w wyniku rozpoznania takich wniosków nie podlegają ogłoszeniu w MSiG.

Pytanie 16. Jak rozumie się posiadanie przez przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną tytułu prawnego do nieruchomości?

Przedsiębiorca wpisany do CEIDG jest obowiązany posiadać tytuł prawny do nieruchomości, których adresy, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 6 CEIDGU, podlegają wpisowi. Stosownie do art. 7 CEIDGU wraz z wnioskiem o wpis do CEIDG, z wyjątkiem wniosku o wykreślenie przedsiębiorcy, składa się m.in. oświadczenie o posiadaniu tytułu prawnego do nieruchomości, których adresy są wpisywane do CEIDG. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenia zawiera w nich klauzulę o treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu uprawnionego do odebrania oświadczenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

W przypadku powzięcia przez ministra właściwego do spraw gospodarki informacji o braku tytułu prawnego do nieruchomości wskazanej we wpisie do CEIDG, której adres wskazano zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 6 CEIDGU, minister właściwy do spraw gospodarki, z urzędu lub na wniosek osoby przedstawiającej dowód posiadania tytułu prawnego do nieruchomości wskazanej we wpisie przedsiębiorcy, wzywa przedsiębiorcę do przedstawienia dowodu posiadania tytułu prawnego do nieruchomości lub dokonania odpowiedniej zmiany wpisu w tym zakresie w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Jeżeli przedsiębiorca mimo wezwania nie przedstawi dowodu posiadania tytułu prawnego do nieruchomości wskazanej we wpisie lub nie dokona zmiany swojego wpisu w zakresie adresów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 6 CEIDGU, minister właściwy do spraw gospodarki wykreśla, w drodze decyzji administracyjnej, przedsiębiorcę z CEIDG.

Pytanie 17. Kiedy transakcja musi odbyć się z wykorzystaniem rachunku bankowego?

Dokonywanie lub przyjmowanie płatności związanych z wykonywaną działalnością gospodarczą następuje za pośrednictwem rachunku płatniczego przedsiębiorcy, w każdym przypadku gdy:

- 1) stroną transakcji, z której wynika płatność, jest inny przedsiębiorca oraz
- 2) jednorazowa wartość transakcji, bez względu na liczbę wynikających z niej płatności, przekracza równowartość 15 000 zł, przy czym transakcje w walutach obcych przelicza się na złote według kursu średniego walut obcych ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień dokonania transakcji.

Pytanie 18. W jaki sposób następuje identyfikacja przedsiębiorcy w rejestrach?

Identyfikacja przedsiębiorcy w urzędowych rejestrach następuje na podstawie numeru identyfikacji podatkowej (NIP). Przedsiębiorca umieszcza w oświadczeniach skierowanych w zakresie wykonywanej działalności gospodarczej do oznaczonych osób i organów numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz posługuje się tym numerem w obrocie prawnym i gospodarczym. Przedsiębiorca oferujący towary lub usługi w sprzedaży bezpośredniej lub sprzedaży na odległość za pośrednictwem środków masowego przekazu, sieci teleinformatycznych lub druków bezadresowych umieszcza w ofercie co najmniej swoją firmę, numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz siedzibę albo adres. Przy załatwianiu spraw organ może żądać od przedsiębiorcy, dla celów identyfikacji, podania wyłącznie firmy przedsiębiorcy oraz numeru identyfikacji podatkowej (NIP).

Pytanie 19. Na czym polega wezwanie do usunięcia naruszeń prawa?

Jeżeli przedsiębiorca wpisany do CEIDG narusza przepisy prawa związane z wykonywaną działalnością gospodarczą w okresie 12 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej po raz pierwszy albo ponownie po upływie co najmniej 36 miesięcy od dnia jej ostatniego zawieszenia lub zakończenia, a właściwy organ wszczyną w związku z tym naruszeniem postępowanie:

- 1) mandatowe albo
- 2) w sprawie nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej – przed nałożeniem na przedsiębiorcę grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożeniem na niego lub wymierzeniem mu administracyjnej kary pieniężnej organ ten wzywa, w drodze postanowienia, przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych na-

ruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w wyznaczonym przez siebie terminie (art. 21a ust. 1 PrPrzed).

W przypadku postępowania mandatowego funkcjonariusz, inspektor lub przedstawiciel właściwego organu może odebrać od przedsiębiorcy pisemne oświadczenie, w którym przedsiębiorca ten zobowiązuje się do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w wyznaczonym przez funkcjonariusza, inspektora lub przedstawiciela terminie. W takim przypadku właściwy organ nie wzywa przedsiębiorcy do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń. Jeżeli przedsiębiorca odmawia złożenia pisemnego oświadczenia, powyższych zasad nie stosuje się (art. 21a ust. 2 PrPrzed).

Jeżeli przedsiębiorca usunie stwierdzone naruszenia przepisów prawa oraz skutki tych naruszeń, jeśli skutki takie wystąpiły, w wyznaczonych terminach, o których mowa powyżej:

- 1) właściwy organ, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia na niego lub wymierzenia mu administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu albo
- 2) przedsiębiorca nie podlega karze za popełnione wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, stanowiące stwierdzone naruszenie przepisów prawa (art. 21a ust. 3 PrPrzed).

Jednak art. 21a ust. 1 i 2 PrPrzed nie stosuje się, jeżeli naruszenia przepisów prawa lub ich skutki rozpoczęły się w trakcie okresu, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu, i trwają dalej także po upływie tego okresu.

Właściwy organ, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia na przedsiębiorcę lub wymierzenia mu administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu także w przypadku, gdy przedsiębiorca ten dobrowolnie usunął naruszenia prawa oraz skutki tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w okresie, o którym mowa w art. 21a ust. 1 PrPrzed, jeszcze przed wezwaniem tego organu oraz powiadomił organ o usunięciu naruszeń oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły (art. 21a ust. 5 PrPrzed).

W przypadku gdy przedsiębiorca dobrowolnie usunął naruszenia przepisów prawa będące wykroczeniami lub wykroczeniami skarbowymi oraz skutki tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w okresie, o którym mowa w ust. 1, jeszcze przed wezwaniem właściwego organu, o którym mowa w art. 21a ust. 1 PrPrzed, lub przed złożeniem pisemnego oświadczenia, o którym mowa w art. 21a ust. 2 PrPrzed, oraz powiadomił właściwy organ lub funkcjonariusza, inspektora lub przedstawiciela tego organu o usunięciu naruszeń oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, organ nie nakłada na niego grzywny w drodze mandatu karnego. Jeżeli w związku z usuniętymi naruszeniami dochodzi do wszczęcia postępowania sądowego, sąd odstępuje od wymierzenia kary grzywny przedsiębiorcy, w przypadku gdy jej wysokość nie przekraczałaby maksymalnej wysokości kary grzywny, która mogłaby zostać nałożona w postępowaniu mandatowym (art. 21a ust. 6 PrPrzed).

[Przejdź do księgarni →](#)

ksiegarnia.beck.pl